

nys sagde, at Modstanden mod Indkomstskatten paa en eiendommelig Maade voger, hvor Gang Skatten har været prøvet, og der fordes da en anden Indkomstskatteform (Afbrudelse). Ja, mine Herrer, det Betydelige er, at medens man skulde synes, Veien for Indkomstskatten mere skulde beredes ved, at man saaledes prøver den alt een Gang benyttede Form, saa bliver dog Resultatet forunderligt paa forskellig Maade det, ofte maasse mod de Paagjældendes Onske, at Forordningerne for at gaa videre frem paa denne Bane blive større og stærkere. Hvor Grunden dertil ligger, derom kunne igjen Meningerne være delte. Der er nogle ærede Medlemmer, som ville sige: Ja, det er Egoisme. (Stemmer: Ja, ja!). Ja, jeg veed det meget godt; jeg tror, at der er flere ærede Medlemmer, der ville sige, at det er dem, der ville komme til at betale Mere, som modsatte sig Indkomstskatten. (Stemmer: Ja, ja!). Ja, jeg veed det overmaade godt og gaar derfor lige løs paa denne Løstegang. Det er nu muligt, at dette gjælder Enkelte, det kan gerne være, men der kan paa den anden Side ogsaa være Enkelte, som af Egoisme ville være fri for de nuværende Skatter (Afbrudelse). Jo, den Sag er klar nok, mine Herrer. Lader os erindre, at Maalet, at Bøgen maa være lige til begge Sider. Man maa ikke anlægge een Maalestok til den ene Side og en anden til den anden Side, til Svende og Sidst ere dog de, der for Dieblisset ikke betale Skat, forsaavidt de mindre Gøister, naar de sige: Lader os bare være i Fred ligeoverfor de Andre, der ikke blot forlange, at de skulle fritages for nogle Skatter, men som tillige forlange, at den Byrde, som de fritages for, skal lægges over paa Andre. Lader os dog være en lille Smule retfærdige ved Betragtningen af de forskellige Sider. Altsaa, lad være, at der er nogen Egoisme med i Spillet. Men, mine Herrer, det er min fulde Overbevisning, at man tager storlig fejl, naar man tror, at det saaledes Verden rundt kun er Egoismen, der har raadet, naar ikke hidtil Formue- og Indkomstbeskatningen har gjort sig gjældende i større Omfang, end den har gjort det. Nei, det er Sagens indre Bønselighed, det er den uhyre Bønselighed, der er forbunden med en saadan Skat, naar den skal blive noaentunde retfærdig, det er alt det Tryk, som fremkommer, naar Indkomstskatten først for Moor prøves, det er al den Ualighed og Uretfærdighed, der ligesaa vel vil vise sig ved hvilken som helst Indkomstskat som ved de Skatter, med Hensyn til hvilke ærede Medlemmer mere eller mindre tro at kunne paavise Ualigheder og Uretfærdigheder — det er alt dette, der er Grunden dertil. Det er altsaa en Skat, hvortil man griber, naar der er en sær tvingendes Nød, som slaar de forskellige modstaaende Meninger ned saaledes, at de ikke kunne komme frem, end ikke under den Form, at man er uenig om Maaden, hvorpaa Skatten skal lignedes. Dette er en almin-

delig Hovedbetragtning. Men jeg siger dernæst, naar ærede Medlemmer ville spørge om Grunden til, at ikke Indkomstskatten i større Omfang er bleven indført navnlig hos os, at nu er Grunden dertil for en stor Del at søge i de Forordninger, som i denne Retning stilles; thi det gjælder om Indkomstskatten, som det gjælder om saa mange andre Skatter, at, jo maadeholdnere den fremtræder, desto snarere kan den indføres, men jo større Krav den træder frem med, jo større Forordninger de gjøre, som ere Indkomstskattens Talsmænd, desto mere modarbejde de deres egen Hensigt. (Berg: Disse Formaninger kjende vi!). Som det ærede Medlem vil, det er dog ikke Formaninger, hvis dermed det ærede Medlem vilde sige, at det skulde være Noget, som det ikke var passende at sige, det er Betragtninger, det er Overveielser, det er Kjendsgjøringer, som ere aldeles uimodsigelige, og jeg skal gjerne sige det ærede Medlem nærmere, hvad jeg mener. Jeg skal sige det ærede Medlem, hvad jeg mener med de nye Forordninger, som i saa Henseende lægge Sten paa Sten i Stedet for at lette den tunge Bægt, som altid ligger i Spørgsmaalet om Indkomstskattens Indførelse. Det er for det Første, at man ikke bliver staaende ved en Indkomstskat, men ogsaa fordrer en Formueskat. (Frederiksen: Det letter). Ja det ærede Medlem siger: det letter. Det er den Maade, hvorpaa man dandser med Ord. Spørg det engelske Parlament, om det letter en Indkomstbeskatning, naar man tillige vil have en særskilt Kapitalbeskatning. (Tauber: Ja, Godeeierne sige: Nei!) Ja man kan altid tale saa om Godeeierne, saa om Kapitalistene, og jeg veed ikke om hvem, men Enhver, der som sagt ikke tror paa, at vi skulde være klogere, retfærdigere og uegenyttigere end den vide Verden, maa have Respekt for den nationale Tanke Arbejde gjennem de Mand, der lede Forholdenes Udvikling i de store europæiske Kulturlande. (Afbrudelse af Frederiksen).

Formanden: Seg maa bede de ærede Medlemmer ikke at afbryde Taleren.

Tnantsministeren: Afbrudelseene genere mig ikke videre, men jeg kan ganske vist ikke tage Hensyn til dem alle.

Formanden: Seg maa henstille til ærede Medlemmer at begjære sig til deres Pladser, som De uden Nødvendighed have forladt. Jeg tror, det vilde tilveiebringe mere Ro i Forhandlingen.

Tnantsministeren: Seg siger altsaa, at de, som med Opmærksomhed have fulgt den engelske Skattelovgivnings Udvikling i de sidste 30 Aar, maa have faaet en levende Fornemmelse af, hvilken Betydning det har ved Gjennemførelsen af en saa ny Indtægtskilde som Indkomstskatten, at den fremtræder med Moderation, at der ikke fremtræder samtidig Krav paa en særskilt ny Formues-